

VU Research Portal

Case note: Hof Amsterdam

Akkermans, A.J.

2002

[Link to publication in VU Research Portal](#)

citation for published version (APA)

Akkermans, A. J., (2002). *Case note: Hof Amsterdam*, No. 80, May 10, 2001. (Verkeersrecht; Vol. 2002).

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal ?

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

E-mail address:

vuresearchportal.ub@vu.nl

nadat gedaagde sub 2 deze vanaf de Europabaan was opgereden. Daarbij wordt aangevoerd dat de auto van Vergeer moest afremmen omdat zich op de rotonde overig verkeer bevond en Vergeer voornemens was bij de eerstvolgende afslag na de Europabaan de rotonde te verlaten.

6. In de visie van gedaagde sub 2 bevonden beide auto's zich op de rotonde en wel vlak bij de afslag vanaf de rotonde aan de Steinhagenseweg via welke afslag de auto van Vergeer de rotonde wilde verlaten. Beide stellingen van partijen zijn het meest aanschouwelijk verwoord bij de conclusie van antwoord, waarbij tekeningen en een luchtfoto zijn gevoegd.

7. Partijen zijn het erover eens op welke wijze de auto's met elkaar in botsing zijn gekomen. De auto van gedaagde sub 2 heeft schade aan de midden voorkant terwijl de schade aan de auto van Vergeer voornamelijk rechts achter is geleden.

8. Gezien hetgeen beide partijen over en weer hebben aangevoerd komt de kantonrechter tot het oordeel dat gedaagde sub 2 voor 100% schuldig is aan de aanrijding.

9. Indien immers de aanrijding heeft plaatsgevonden onmiddellijk na het oprijden van de rotonde staat vast dat gedaagde sub 2 aan de auto van Vergeer geen vrije doorgang heeft verleend. Daaraan doet niet af dat de auto van Vergeer mogelijk minder hard zou zijn gaan rijden vanwege overige zich op de rotonde bevindende auto's. Immers ook in dat geval had gedaagde sub 2 zijn auto tijdig tot stilstand moeten – kunnen – brengen om een aanrijding te voorkomen.

10. Dit laatste geldt ook voor de situatie, die zich zou hebben voorgedaan in de lezing van gedaagde sub 2. Immers daarbij is niet goed in te zien dat de auto van Vergeer de auto van gedaagde sub 2 zou hebben gesneden en onmiddellijk daarna zou hebben geremd, terwijl het in de visie van gedaagde sub 2 mogelijk was dat de auto van Vergeer de rotonde zonder meer kon verlaten.

Het schadebeeld dat is ontstaan na de aanrijding sluit aan bij beide visies. Indien in de laatste situatie de auto van Vergeer de auto van gedaagde sub 2 heeft gesneden, zoals gedaagde sub 2 stelt, zou de auto van gedaagde sub 2 aan de linker voorzijde niet onbeschadigd zijn gebleven.

De algemene ervaringsregel is immers dat indien een auto voor een andere auto langsgaat er enige tijd verstrijkt alvorens deze tot stilstand kan komen en een aanrijding ontstaat met een relatief grote schade zoals in het onderhavige geval.

11. De laatstgenoemde visie van de aanrijding is overigens het minst aannemelijk nu daarbij ervan wordt uitgegaan dat de auto van gedaagde sub 2 zich op de rechter rijstrook bevond van de rotonde, terwijl tussen partijen wel vaststaat dat gedaagde sub 2 de rotonde is opgereden vanaf de linker rij-

strook. In het algemeen wordt aangenomen dat bij het oprijden van een rotonde via de linker rijstrook niet de eerstvolgende afslag zal worden benut, zodat niet goed is in te zien waarom gedaagde sub 2, eenmaal op de rotonde gekomen onmiddellijk de rechter rijstrook zou hebben gevolgd.

12. Het bovenstaande leidt tot de conclusie dat de vordering van eiseres toewijsbaar is. Nu er geen bezwaar is gemaakt tegen een hoofdelijke veroordeling zal deze worden toegewezen. Gedaagden zullen als de in het ongelijk gestelde partij tevens worden veroordeeld tot betaling van de proceskosten. (enz.; red. VR)

80 HOF AMSTERDAM

(mrs Van Hartingsveld, Koopmann, Bouman),
10 mei 2001

Beroepsfout advocaat. Verlies van een kans. Kanswaardering uitkomst van door beroepsfout verloren procedure bij Raad van State.

Beroep bij Raad van State tegen beslissing minister om aan in 1943 zeer jeugdig half joods kind, wiens moeder is gedeporteerd en omgekomen, geen uitkering als vervolgings-slachtoffer toe te kennen niet-ontvankelijk verklaard door verzuim advocaat beroep tijdig te motiveren. Aan de hand van vergelijkbare uitspraak Raad van State kans dat beslissing minister zou zijn vernietigd op 50% gewaardeerd (zie noot).

(art. 6:97, 6:98 BW)

V. D.,
appellant,

tegen

De G.,
geïntimeerde,
advocaat: mr R.V. Kist.

Post alia:

4.2. Partijen zijn het erover eens dat D. een tot aansprakelijkheid leidende beroepsfout heeft gemaakt. Zij heeft verzuimd het beroep te motiveren, dat V. bij de Raad van State had ingesteld tegen de beslissing van de staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur (WVC) - hierna ook aan te duiden als 'de minister' - van 10 oktober 1985 om zijn instemming te onthouden aan het door de Uitkeringsraad (hierna ook: UR) in overweging genomen besluit hem, V., met toepassing van artikel 3, lid 2 Wet Uitkering Vervolgingslachtoffers (WUV) gelijk te stellen met de vervolgte. Het beroep is op grond van dit verzuim door de voorzitter van de afdeling Rechtspraak op 29 juli 1986 niet ontvankelijk verklaard. Het daartegen ingestelde verzet is ongegrond verklaard.

4.3. Het bij de Centrale Raad van Beroep in-

gestelde beroep tegen het afwijzende besluit van de UR van 18 maart 1986, gegrond op ontbreken van instemming van de minister met de verzochte gelijkstelling, is - mede als gevolg van D.'s verzuim - bij beslissing van 18 februari 1988 ongegrond verklaard.

4.4. Het gaat in deze zaak om de vraag of, en zo ja, in welke mate, de cliënt van een advocaat schade heeft geleden als gevolg van het feit dat deze een beroepsfout heeft gemaakt. Voor het antwoord op deze vraag moet in beginsel worden beoordeeld hoe de afdeling Rechtspraak van de Raad van State had behoren te beslissen, althans moet het te dier zake toewijsbare bedrag tot 1 december 1989 (de datum waarop V. een WUV-uitkering heeft ontvangen) worden geschat aan de hand van de goede en de kwade kansen die V. in dat beroep, ware er geen beroepsfout gemaakt, zou hebben gehad.

4.5. De rechtbank is aan de beoordeling van de in de vorige paragraaf bedoelde vraag niet toegekomen, omdat zij meende niet over (alle) gegevens te beschikken waarop de Raad van State - naar het hof begriep in 1986 - zou hebben kunnen oordelen. Zij heeft de vorderingen afgewezen. Tegen dit afwijzend oordeel richt V. zich met acht grieven, waarmee hij het geschil in volle omvang aan het hof voorlegt.

4.6. Of voor de rechtbank voldoende gegevens voorhanden waren ter beoordeling van meergenoemde vraag kan blijven rusten. De in eerste aanleg en in appèl bij de akten van 1 oktober 1998 en 15 juli 1999 overgelegde stukken bevatten alle gegevens waarvan de Raad van State, was het beroep deugdelijk gemotiveerd geweest, kennis had kunnen nemen. Relevant daarvan zijn de volgende documenten (voorzover niet anders aangegeven zijn zij (mede) overgelegd bij de akte van 15 juli 1999; hierna zal ernaar worden verwezen met 'doc.'):

- a. Aanvraag als vervolgingslachtoffer of als nagelaten betrekking van een vervolgingslachtoffer, gedateerd 24 november 1976;
- b. Sociaal rapport Bureau Israël Wet Uitkering Vervolgingslachtoffers 1940-1945 (WUV) van de ambassade van het Koninkrijk der Nederlanden, gedateerd 22 mei 1978;
- c. Rapport van bevinding van het Nederlandse Rode Kruis, gedateerd 7 september 1978;
- d. Beschikking Uitkeringsraad, gedateerd 19 maart 1981;
- e. brief van V. aan de Uitkeringsraad, gedateerd 25 mei 1981;
- f. Proces-verbaal van de zitting van 11 februari 1982 van de Commissie van onderzoek inzake bezwaarschriften Wet uitkeringen vervolgingslachtoffers 1940-1945 van de ambassade van het Koninkrijk der Nederlanden in Israël;
- g. Bevindingen en beoordeling, gedateerd 25 maart 1982, van de onder f genoemde Commissie;
- h. nota van V., gedateerd met stempel '5

sept. 1985';

i. (akte 1 oktober 1998) Medisch advies t.b.v. de Uitkeringsraad, gedateerd 22 november 1984, met bijlage;

j. (akte van 1 oktober 1998) brief van de Uitkeringsraad aan het Ministerie van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur, copie met datumstempel 8 juni 1985 (origineel blijkens doc. k kennelijk gedateerd 3 juni 1985);

k. brief van de staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur aan de Uitkeringsraad, gedateerd 10 oktober 1985;

l. Beschikking op Bezwaar van de Uitkeringsraad, gedateerd 18 maart 1986;

m. brief E. aan mr D., gedateerd 14 augustus 1986;

voorts de aan de onder a bedoelde aanvraag voorafgaande stukken:

n. brief politiepresident Amsterdam aan de Directeur Inrichting voor Stadsbestedingen, gedateerd 22 januari 1944;

o. rapport (mogelijk niet compleet) Gemeentelijke Geneeskundige en Gezondheidsdienst (GG&GD) Amsterdam, gedateerd 18 november 1946;

p. verslag (mogelijk niet compleet) onder het hoofd 'J.' omtrent 'Moeder' ongedateerd;

q. verslag omtrent J., gedateerd 9 januari 1948;

r. rapport Medisch-Opvoedkundig Bureau (MOB) Haarlem, gedateerd 16 maart 1948;

en tenslotte - naar aannemelijk is - ook:

s. (akte in prima 9 oktober 1996) brief van de Uitkeringsraad aan de - zoals toentertijd genaamd - minister van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk, gedateerd 5 oktober 1982.

4.7. Aannemelijk is dat D., had zij het beroep deugdelijk onderbouwd, zich mede op deze stukken zou hebben gebaseerd. Wat de minister als aanvulling op de summier motivering van zijn weigering in de brief van 10 oktober 1985 ten verweze zou hebben aangevoerd, is niet met zekerheid vast te stellen.

Hoe de Raad van State na het debat in het hem voorgelegde beroep zou hebben beslist evenmin. Aanknopingspunten voor een benadering van het procesverloop en de beslissing biedt echter de uitspraak van de Raad van State van 6 april 1988, nr R01.86.0821.

4.8. In een geval van een - in ieder geval in zoverre vergelijkbaar met het onderhavige - minderjarige met een joodse ouder, die weliswaar niet zelf als vervolgte was aan te merken maar de vervolging en deportatie van haar moeder had meegemaakt, had de minister zijn instemming met de voordracht van de UR de betrokkene met de vervolgte gelijk te stellen geweigerd in dezelfde summier bewoordingen - en nagenoeg tezelfdertijd - als in het geval van V.

4.9. In zijn verweer voor de Raad van State voerde de minister in die zaak in de eerste plaats aan dat het zien wegvoeren van de moeder en enige andere omstandigheden weliswaar relevant waren maar op zich niet voldoende voor toepassing van de (anti)-

hardheidsbepaling, omdat bij een andersluidend oordeel een vrij omvangrijke categorie gevallen onder de werkingssfeer van de wet zou vallen, hetgeen zich niet verdroeg met het uitzonderingskarakter van artikel 3, lid 2 WUV. De Raad van State verwierp dit betoog, aangezien uit de stukken niet bleek dat de UR op grond van andere omstandigheden dan die van het voorliggende geval tot zijn beslissing was gekomen.

4.10. De Raad van State overweegt vervolgens in genoemd geval dat de minister gehouden was (genoegzaam) te motiveren dat de UR ten onrechte op grond van alle in die zaak aangevoerde omstandigheden tot het oordeel was gekomen dat de betrokkene behoort te worden gelijk gesteld met de vervolgte in de zin van de wet. De Raad van State overwoog voorts, verwijzend naar eerdere uitspraken, onder meer dat uit de afwezigheid van ervaringen die nauwe verwantschap vertonen met wat een vervolgte in de zin van de wet moet zijn overkomen niet mag worden opgemaakt dat geen aanleiding bestaat tot toepassing van de (anti)hardheidsbepaling.

4.11. In het onderhavige geval had de minister kunnen aanvoeren, dat het vervolgingsaspect in het geval V. te zwak was om - naar de in 1986 in redelijkheid aan te leggen maatstaven - gelijkstelling te rechtvaardigen. Hij zou er in dat kader bijvoorbeeld op hebben kunnen wijzen, dat de zeer jeugdige leeftijd van V. toen zijn moeder werd weggevoerd aan 'beleving' als ware hij vervolgd in de weg stond en dat zijn leven nadien, in omstandigheden die weliswaar voor een kleuter betreurenswaardig waren - pleegouders die hem heenzonden toen het geld op was, tijdelijk weer bij (niet-joodse) vader die hem mogelijk slecht verzorgde, stadsbestedingenhuis (doc. r) -, niet direct of indirect met vervolging in de zin van de wet in verband was te brengen.

4.12. Of na dit debat de Raad van State de bestreden weigering zou hebben vernietigd valt niet met 100% zekerheid vast te stellen. Het tegendeel echter evenmin. Gelet op het feit, dat alle adviserende instanties evenals de UR - na een eerste afwijzing (doc d) op, naar later wordt ingezien, onjuiste gronden - van oordeel waren dat V. voor gelijkstelling met de vervolgte in aanmerking komt, mede in het licht van de brief van 5 oktober 1982 van de UR aan de minister (doc. s), speciaal de daarin onder 3 en 4 aangevoerde bezwaren tegen de van weinig inlevingsvermogen getuigende wijze waarop de minister in een aantal individuele gevallen tot zijn van de UR afwijkende beoordeling lijkt te zijn gekomen, komt het het hof voor dat de kans redelijk groot is, dat de Raad van State in het geval van V. de beschikking van de minister zou hebben vernietigd.

4.13. Het hof waardeert, het vorenstaande in aanmerking nemende, de verloren kans op

een voor V. gunstige afloop van de procedure bij de Raad van State op vijftig procent. Dit leidt tot een wettelijke vergoedingsplicht bij D. ten belope van de helft van de netto-uitkering - dus na aftrek van belasting en eventuele premieheffing - die V. vanaf 24 november 1976 zou hebben ontvangen tot de datum, 1 december 1989, met ingang waarvan hem in verband met een wetswijziging daadwerkelijk een uitkering op grond van de WUV is toegekend.

4.14. Ten aanzien van de wettelijke rente geldt dat deze loopt vanaf de dag der inleidende dagvaarding, 9 juli 1993. Nu van een aanmaning als bedoeld in artikel 1286 BW oud niet is gebleken, verdraagt de in het petitum van die dagvaarding genoemde eerdere datum van rente-ingang zich niet met het vóór 1 januari 1992 geldende recht dat op deze zaak van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de data van rente-ingang, genoemd in de wijziging van eis van 3 december 1997.

4.15. De grieven behoeven na het voorgaande geen afzonderlijke behandeling meer met uitzondering van de eerste die tevens een wijziging van eis behelst. De grief faalt. Immers, op grond van V.'s inleidende aanvraag van 24 november 1976 zou hem, was de instemming van de minister niet geweigerd, niet eerder dan met ingang van die datum een uitkering zijn toegekend. Bovendien wordt het jaartal 1970 door V. zelf ter gelegenheid van de comparitie van partijen in prima als vergissing bestempeld.

4.16. In hoger beroep heeft V. na de memorie van grieven zijn eis vermeerderd met € 6.806,70 (f 15 000,-) wegens buitengerechtelijke kosten op de voet van artikel 6:96, lid 2 onder c BW. D. heeft betwist dat buitengerechtelijke werkzaamheden zijn verricht die kosten tot dat beloop wettigen. V. heeft nadien niet, gelijk op zijn weg had gelegen, deze kosten nader toegelicht of met declaraties gestaafd. De in dit opzicht vermeerderde eis kan hem dan ook niet worden toegewezen.

5. Slotsom

De grieven slagen met uitzondering van de eerste grief. Het eindvonnis waarvan beroep zal worden vernietigd. Het door V. gevorderde zal voor de helft worden toegewezen. Het in hoger beroep meer gevorderde met betrekking tot de buitengerechtelijke kosten zal worden afgewezen. D., die iedere vergoedingsplicht wegens haar beroepsfout afwees, zal als overwegend in het ongelijk gesteld worden veroordeeld in de kosten van beide instanties.

(enz.; red. VR)

Noot

1. Wanneer door een beroepsfout van een advocaat een procedure vroegtijdig tot een einde is gekomen - bijvoorbeeld door het laten verstrijken van een appeltermijn of, zoals hier, door het verzuim om een ingesteld be-

roep te motiveren - kan zich een klassiek dilemma voordoen: hoe te oordelen wanneer die fout weliswaar vaststaat, maar niet zeker is of de cliënt daardoor wel schade heeft geleden? Dat laatste is immers afhankelijk van de vraag hoe de oorspronkelijke procedure zou zijn verlopen, en dat kan moeilijk of zelfs onmogelijk zijn om vast te stellen, met name omdat de oorspronkelijke wederpartij - in het onderhavige geval was dat de minister van WVC - niet in de procedure tussen de cliënt en zijn voormalige advocaat is betrokken. In het Baijings-arrest (HR 24 oktober 1997, NJ 1998, 257 (PAS)) oordeelde de Hoge Raad dat in beginsel moet worden beoordeeld hoe de rechter in de oorspronkelijke procedure had behoren te beslissen, althans dat het ter zake van de geleden schade toewijsbare bedrag moet worden geschat aan de hand van de goede en kwade kansen die de cliënt in die oorspronkelijke procedure zou hebben gehad. Algemeen wordt aangenomen dat met die laatste overweging het licht op groen werd gezet voor een proportionele benadering van deze problematiek, zij het als subsidiaire optie. (In deze zin o.a. Akkermans, A&V 1998 p. 24-26; Haak, AA 1998 p. 138-147, Luiten, Vrb 1998 p. 45-46, Dommering-Van Rongen, NTBR 1998 p. 81-85, Giesen, TVP 2000 p. 97, Hartlief, in de bundel 'Proportionele aansprakelijkheid' (Akkermans, Faure en Hartlief (red.) Den Haag, 2000) p. 16 en Van Dijk in dezelfde bundel op p. 40. Voorzichtig: Asser-Hartkamp I (2000) nr 434c. Anders: Pals, VR 2000 p. 395). Het is die subsidiaire optie - het toekennen van vergoeding voor de verloren kans op een gunstige procesuitkomst - waarvan het hof hier gebruik maakt. In overeenstemming met de lijn van het Baijings-arrest gebeurt dat pas nadat is geconstateerd dat niet met zekerheid is vast te stellen hoe de Raad van State zou hebben beslist.

2. Origineel is de methode die het hof gebruikt om tot een inschatting van de processkansen van de benadeelde te komen. In het Baijings-arrest gaf de Hoge Raad aan dat de rechter zo nauwkeurig mogelijk tot zijn oordeel, respectievelijk schatting, moet geraken. Dat brengt mee dat van de rechter die vergoeding toekent voor een verloren proceskans een beredeneerde inschatting van die kans wordt verwacht. Hij mag zich er niet met een jantje-van-leiden van afmaken door te constateren dat hij helaas niet kan beoordeelen hoe de oorspronkelijke procedure zou zijn afgelopen, en uitsluitend op algemene gronden ('het kan vriezen, het kan dooien') een gedeelte van de gevorderde schade toewijzen (wat dan pleegt neer te komen op 50%). Dat is in het verleden wel gebeurd, en daarop is terecht de nodige kritiek gekomen (waarover Akkermans, A&V 1998 p. 26; Haak, AA 1998 p. 144). Dit verwijt valt het hof in het onderhavige geval zeker niet te maken, al komt het toevallig eveneens bij een fifty-fifty oplossing uit. Het hof maakt een uitvoerige

vergelijking met een andere procedure bij de Raad van State, met een sterk vergelijkbare casus. In die procedure werd voor de benadeelde in gunstige zin beslist. Door vervolgens de mogelijke relevantie van de verschillen tussen beide casus af te wegen komt het hof uiteindelijk tot het oordeel dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld hoe de Raad van State in het onderhavige geval zou hebben beslist, maar dat de kans dat de benadeelde ook hier het gelijk aan zijn zijde zou hebben gekregen, 'redelijk groot' is. Die verloren kans op een voor de benadeelde gunstige afloop wordt uiteindelijk geschat op vijftig procent. Bijgevolg wordt de vordering van de benadeelde voor de helft toegewezen (het kan nodig zijn dit per afzonderlijke schadepost te beoordeelen; zie Rb. Den Haag 12 juli 2000, VR 2001, 20 m.nt A.J. Akkermans).

3. Deze uitkomst sluit aan bij het Baijings-arrest en bij de lagere rechtspraak waarin het leerstuk van het verlies van een kans steeds meer vaste grond onder de voeten lijkt te krijgen (zie voor een overzicht Akkermans in de hierboven genoemde bundel, p. 102-130). In zeker opzicht blijft zo'n uitkomst wellicht iets merkwaardigs hebben. De oorspronkelijke procedure zou immers door de benadeelde of zijn gewonnen, of niet, maar nooit 'half' zijn gewonnen (althans niet in het onderhavige geval, waar het ging om de gelijkstelling met een 'vervolgde' in de zin van de Wet Uitkering Vervolgingslachtoffers). De kern van de zaak blijft echter dat niet meer met een aanvaardbare graad van zekerheid kan worden vastgesteld wat de uitkomst zou zijn geweest. In die situatie is het ferm doorhakken van de knoop volgens het alles-of-niets-schema altijd nog méér een slag in de lucht, dan de openlijke erkenning dat de uitkomst van de procedure niet meer kan worden vastgesteld, en zich hooguit in waarschijnlijkheden laat uitdrukken. Mits men het subsidiaire karakter van deze benadering voldoende voor ogen blijft houden, blijft zij mijns inziens de meest rechtvaardige oplossing.

prof. mr A.J. Akkermans

81 BINDEND ADVIES

(mr H.A. Bouman),
4 november 1999

Verschil positie regresnemer en direct benadeelde. Kanswaardering uitkomst niet-gevoerde civiele procedure.

Na door regresnemend ziekenfonds verloren geding over aansprakelijkheid in 'kelderluik'-situatie wordt op basis procesdossier kans beoordeeld dat voor fondsverzekerde, als particulier slachtoffer procederend, zaak gunstiger was afgelopen. 'Gelijk' heeft meer dan één kant, reeds wegens mogelijkheid van uiteenlopende feitenvaststelling en

-waardering door verschillende rechters. Beslissing berust uiteindelijk op door ervaring en integriteit gevoede intuïtie. Bewijslast en bewijsrisico. Andere bewijslastverdeling denkbaar. Zo ook andere waardering van bewijs. Invloed van motieven 'onder de tafel' als slachtofferbescherming en WA-verzekering. Kans dat verzekerde geding had gewonnen op tweederde geschat (zie noot).

(art. 6:97 BW)

1. Inleiding

(...)

1.2. U hebt mij ter hand gesteld het volledige procesdossier in twee instanties van de zaak Ziekenfonds Groningen en Bedrijfsvereniging voor de Gezondheid, Geestelijke en Maatschappelijke belangen tegen Bureau E. Sch. B.V. Ik spreek verder korthedshalve enkel van Ziekenfonds of fonds en van Sch. Verzekerde van fonds en bedrijfsvereniging was G.J.L. W. - verder W. - wiens belangen worden behartigd door FNV. Achter Sch. staat haar AVB-verzekeraar Elvia.

2. Voorgeschiedenis

2.1. Op 23 november 1983 werden in het gebouw van het Schippersinternaat 'Prinses Marijke' te Groningen werkzaamheden uitgevoerd door een werknemer van Sch., B., onder meer in een kruipruimte onder het gebouw. De toegang tot de kruipruimte, een door een vloerluik van circa 50x70 cm afgesloten gat, bevond zich in een vestibule aan de binnenzijde van een buitendeur. B. had in verband met zijn werkzaamheden het luik eraf gehaald en heeft zich op een gegeven moment van het gat verwijderd zonder dit af te sluiten. W., werknemer van het internaat, wilde door de buitendeur het gebouw verlaten; hij is in het gat gevallen en gewond geraakt.

2.2. Evenals rechtbank en hof ga ik van deze basisfeiten uit. Het ziekenfonds en de bedrijfsvereniging, die ten behoeve van W. uitkeringen hadden gedaan, hebben in regres Sch. als werkgever van B. uit onrechtmatige daad aangesproken. Elvia heeft namens Sch. het verweer gevoerd dat het geopende kruipgat met een aantal dozen in de toegangsdeur naar de vestibule voldoende beveiligd was en dat het ongeval niet aan een onrechtmatige daad van B. was te wijten. De rechtbank wees de vorderingen toe. Het hof wees ze na getuigenverhoren af.

3. Kanswaardering

3.1. U vraagt mij om op basis van het procesdossier mijn oordeel te geven over de kans dat, indien niet het fonds maar zijn verzekerde W. als eisende partij tegen Sch. was opgetreden, de aansprakelijkheidsvraag tot een andere uitkomst zou hebben geleid, meer in het bijzonder geheel of ten dele in het voordeel van W. zou zijn beantwoord.

3.2. Ik benadruk om te beginnen de term kans, want het is uw uitdrukkelijke bedoeling